

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Quico Sabater,
en la dècada dels 50.
Aquesta és la foto
més coneguda del
maqui anarquista.*



Núm. 238
Gener
febrer
2002

CICLE VIES DE COMUNICACIÓ

8 febrer — Conferència «Camins de contraban», per Fulgenci Baños a les 20.30 h a la SEAS.

10 febrer — Excursió a Castellar de n'Hug i Montgrony (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

8 març — Conferència «Hospitals i hostals medievals i moderns», per Joan F. Cabestany a les 20.30 h a la SEAS.

10 març — Excursió de l'Hostal Roig a Cellers (Montsec), amb sortida del Parador a les 7 h.

12 abril — Conferència «La xarxa de carreteres modernes», per Jaume Font a les 20.30 h a la SEAS.

14 abril — Excursió a Sant Roc i camí del carrilet de Girona a Olot (Selva), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

3 febrer — Excursió al turó de l'Home (Montseny). Sortida de la pl. Verdaguer. Informació al telèfon 93 371 51 98.

17 febrer — Sortida cultural a Sant Jeroni de la Murtra (serra de Marina). Sortida de la pl. Verdaguer. Informació al telèfon 93 371 51 98.

3 març — Excursió a Montserrat (Bages). Sortida de la pl. Verdaguer. Informació al telèfon 93 371 51 98.

17 març — Excursió a la serra de Font-rubí i cova del Bolet (Alt Penedès). Sortida de la pl. Verdaguer.

Informació al telèfon 93 371 51 98.

21 abril — Excursió a la Cort Fosca i l'Espluga (serra de l'Obac). Sortida de la pl. Verdaguer. Informació al telèfon 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

8 i 9 febrer — excursió d'alta muntanya a la canal Roja del Pedraforca (Berguedà).

8 i 9 març — excursió d'alta muntanya a Ulldeter (Ripollès).

6 i 7 abril — excursió d'alta muntanya al pic de l'Estanyó (Andorra).

CICLE PER A JOVES

23 i 24 febrer — excursió d'alta muntanya a Ulldeter (Ripollès).

13 i 14 abril — excursió al pic de l'Estanyó (Andorra)

XXVIII MARXA DE REGULARITAT

28 abril — Celebració de la Marxa de Regularitat. Oportunament s'indicarà l'indret.

FE D'ERRATES

En la portada del Butlletí núm. 237 on diu "riera de Fontscalents" havia de dir "torrent Mal".

CAL CONSERVAR ELS GRs

Tots els excursionistes estem d'acord en la gran utilitat que tenen les senyalitzacions dels camins per dur a bon terme els itineraris que creiem interessants. Donada l'extensió de la seva xarxa, GRs. i PRs. marquen la pauta sense oblidar altres camins marcats per entitats locals, les quals, donat el coneixement que tenen del seu entorn, són les més indicades per senyalitzar aquests camins.

Quan no es disposa d'una cartografia adient, trobar de tant en tant un senyal al camí dóna confiança i ratifica que el camí és correcte.

Tanmateix, el problema pot venir quan aquestes senyalitzacions, bé sigui per manca de conservació o per senyalització deficient, no assoleixen la seva finalitat. Es veuen GRs. els quals entre senyal i senyal poden passar deu minuts i en canvi en altres llocs, no gens accidentats del mateix GR, es poden veure un grapat de senyals en pocs metres. Senyals amagats darrera de la vegetació i cruïlles no senyalitzades, són freqüents en alguns camins.

La invasió de la vegetació pot comportar la pèrdua de camins i el desús d'aquests itineraris o el desplaçament d'alguns GRs cap als terminals dels conreus, creen

possibles conflictes amb els pagesos quan aquests llauren les seves terres i els camins limítrofs.

Es tracta, creiem, que les senyalitzacions siguin funcionals. No es tracta de posar moltes marques sinó les menys possibles, però en aquells indrets on hi pugui haver confusió hi hauria d'haver una bona senyalització.

Aquesta pretén ser una crítica constructiva i en absolut posar en qüestió la tasca que entitats excursionistes i voluntaris fan desinteressadament en benefici del món excursionista, i que som els primers en valorar, però creiem que caldria, en el moment de la seva conservació i repintat, no fer-ho d'una manera rutinària i fer, si cal, les correccions precises perquè aquests camins siguin fàcilment resseguibles i no s'hagi de perdre el temps en anades i tornades innecessàries.

I aprofitant el tema dels GRs, afegirem que certes cartografies, amb les seves inexactituds, per exemple els mapes comarcals de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, ajuden ben poc al seguiment dels GRs. Sabut és que en aquests mapes els GRs tenen una tendència habitual a anar al seu aire.

TERRA DE MAQUIS

Isidor Cònsul

Hem deixat el cotxe que a migdia ens farà d'enllaç al trencall de La Fàbrega, a mig camí de Castellterçol a Moià, en un replanet que hi ha prop d'un pou de gel aturonat que, si no fos per la indicació, es confondria amb els mamellons que comencen a grimpar mirant la clenxa del serrat. D'aquí quatre o cinc hores, quan hi arribem de nou baixant de Marfà, haurem tancat el cercle d'aquest primer diumenge de maig i la ruta que ara encetarem a Moià, on deixarem la resta dels cotxes. L'excursió anirà, d'entrada, pel torrent de la Fontcandelera fins a Santa Maria de la Balma i el *Salt del Lladre*, per seguir cap a la riera de Marfà, al costat de Santa Maria de la Tosca, on repicarà la primera aturada i la campana d'esmorzar.

Com en els negocis singulars de l'existència, l'esmorzar d'aquestes excursions matinals es desplega amb un ritual propi: comença sense escarafalls i en silenci després de la primera provisió que consisteix a buscar un pedrís per seure, que també pot ser un relleix de marge o l'arrel sobresortida d'una pinassa, que permeti queixalar l'entrepà amb un pensament improvisat de confort. Veureu que tothom va per feina, de

bon començament, però així que s'ha passat la frontera del tercer mos comencen a rodar les bótes de vi i la conversa reviscola entre el xerric de traguejades i els oferiments d'olives, rodanxes de fuet, talls de formatge, pessics de truita d'espàrrecs, ganyips diversos i patates fregides. Acostumats a la frugalitat ensopida del cafè amb llet habitual d'entre setmana, l'esmorzar d'aquestes matinals de diumenge respira amb la bonhomia i abundància dels àpats de forquilla. S'ha matinat més que de costum, s'han fet pel cap baix una cinquantena de quilòmetres motoritzats, es porta caminada una hora més aviat llarga i la gana va llesta amb la truita, el pernil o els talls de bull que s'ajeu entre les meitats del llonguet, o la mitja *baguette*, sucades prèviament amb tomàquet de penjar, un bon raig d'oli i el pensament de sal que fa al cas. Al cap de mig quart, a mesura que els entrepans comencen a fondre's i les bótes van perdent la tibada inflor del principi, de l'infern de les motxilles, comencen a sortir tasses, termos de cafè i petagues cordials per batejar-lo sense mirar prim amb conyac, whiskys i roms diversos. Just el que cal per reprendre el camí cap als repeus costeruts de Marfà, tot i que abans, mentre hi ha qui remata la feina amb mig caliquenyo pudent, una breu marrada ens porta fins a les restes del



Sant Pere de Marfà. Foto de Josep Maria Rius

Molí Brotons i el salt de la Tosca, on l'aigua de la riera s'eixampla en una tolla majestuosa d'antics usos farinacis. És un dels tres molins, ara enrunats, que aprofitaven els desnivells de la riera per moldre la collita de cereals conreats, temps era temps, des de la dotzena de masos escampats en el triangle que dibuixen Moià, Castellterçol i Marfà.

El maig ha vingut maixant i accentua les rauxes de la primavera. Dies enrere va ploure a semalades i l'aigua del torrent baixa tèrbola i aterregada. L'airet és prim i el matí té un cel de blaus rentats per on suren tels de núvols tendres. Entre el *Salt del Lladre* i Santa Maria de la Tosca hem passat a tocar d'unes feixes

d'ordi escanyolit que ja trencava el color cap a un verd groguenc que no diu res de bo. És un cereal rebordonit i poca cosa, amb la tija curta i una espiga que no haurà tingut temps de granar bé, tot i l'abundància d'aigua dels darrers dies. La pluja haurà caigut a destemps i les dues setmanes prèvies de calor estiuenca van posar aquest ordi, en plena secada, a madurar a preu fet. A peu de camí, vora d'una d'aquestes feixes, hi ha un pedrot considerable que, per la banda del darrere, fa com una petita balma molt dissimulada, i la tradició oral diu que s'hi va amagar un dels germans Sabaté.

Aquesta va ser terra de pas per als maquis anarquistes que anaven

de França a Barcelona entrant per Castellar de n'Hug. Els llibres diuen que la ruta habitual enfilava el mas Sant Miquel de les Canals, al terme de Vilada, i baixava pels masos del Mascaró, Bossoms, Molí de Pedret i Sant Quirze de Pedret, tenint sempre Berga com a teló de fons, fins a l'estació d'Olvan. Si no hi havia moros a la costa, pujaven al trenet de via estreta que, fins al 1974, remuntava el Llobregat des de Manresa. Si s'hi veien, però, més tricornis del compte, continuaven a peu a recer dels masos amics de cap al sud: la Creu del Perelló, en el límit de Balsareny a Castellnou de Bages, el mas de les Vinyes, prop de Moià i d'on caminem ara, i altres casalots escampats fins a les envistes de Manresa: el Raurell, el molí del Paré, l'Abellar de Dalt, el mas Rocaús i el Soler del Fa. Si seguiu la ruta damunt d'un mapa, veureu que baixa com un tret entre Castellar de n'Hug i Barcelona. Un cop arribats a Manresa ja els era un tip de riure arribar al cap i casal de Catalunya.

Una nit de novembre de 1949, dos guerrillers anarquistes es van acostar al mas de les Vinyes, molt prop d'aquí, a buscar queviures. L'un era Ramon Vila Capdevila, un nom llegendari del maquis català, més conegut pel renom de *Caracremada* a causa dels senyals, diuen, que el marcà un llamp quan era petit. L'altre, Manel Sabaté, era el petit de la mítica nissaga dels Sabaté, que

acabava d'incorporar-se a la guerrilla contra el parer dels seus germans. Tenia vint-i-quatre anys, molta fantasia i gens d'experiència, però vivia obsedit per les gestes bèl·liques dels altres dos Sabaté, el Quico i el Pep. Ell, de fet, volia ser torero, però va aprofitar l'absència dels dos germans –al Quico l'havien engarjolat en una presó del sud de França i el Pep feia d'activista a l'interior de Catalunya– per insistir-li, al *Caracremada*, que el deixés passar la frontera amb el seu grup. El 4 de setembre van entrar a Catalunya amb intenció d'arribar a Barcelona i dur a terme un parell d'accions de sabotatge pel camí: primer, un atracament al Pont de Vilomara per obtenir diners i, després, volar una torre d'alta tensió prop de Terrassa. Però el malfat d'un incident a la carretera els ho va malbaratar tot i va posar en estat d'alerta la Guàrdia Civil de la zona. A banda de Ramon Vila Capdevila i Manel Sabaté, el grup, fins a nou, el formaven els germans Saturnino i Gregorio Culebra, Josep Conejos, Joan Busquets, àlies *el Senzill*, Manuel Aced, l'italià Helios Ziglioli que només tenia vint-i-dos anys i Francesc Denís Díez, àlies *Català*, antic comissari de la Columna Durruti.

Per l'atracament decidiren requisar un cotxe i feren senyals al primer que va treure el nas pels nou quilòmetres de carretera que hi ha entre Rocafort i el Pont de Vilomara.



A Quico Sabater li agradava fer-se retratar a Barcelona, per demostrar que hi havia estat, tot i que la policia li seguia les petjades (anys 50).

Obedient, el vehicle va anar afluixant la velocitat, però va accelerar-la tot d'una quan era prop del grup que li feia l'alto. Passat l'ensurt, la resposta fou una ràfega de subfusell Sten que va rebentar una roda del darrere de l'auto, el va deixar immobilitzat a la cuneta i va ferir la criada del propietari, un industrial de Manresa que hi viatjava amb el seu xofer. El grup de maquis, veient la noia malferida, va optar per empènyer l'andròmina metrallada i posar-la de

nou en marxa perquè poguessin dur la jove a un metge, mentre ells, olorant la desfeta, dividien la partida en tres grups: uns cap a Terrassa, uns altres en direcció a Barcelona i tres més que es quedaven amagats al bosc: Manel Sabaté, Ramon Vila Capdevila i l'italià Helios Ziglioli.

L'endemà, a punta de dia, el bosc era un formiguer de tricorns que el pentinaven pam a pam fins arribar a la cova on tots tres s'amagaven. En el tiroteig va morir el jove italià, però l'audàcia del *Caracremada* va aconseguir trencar el setge i endur-se a empentes el petit dels Sabaté, gairebé arrossegant-lo. Van campar setmanes senceres entre aquests aspres del Moianès, sempre a mata degolla, menjant el que podien (arrels, llagostes i fruits del bosc) passant fred pels descosits i anant un grapat de dies sota la pluja d'un costat cap a un altre esperant que minvés la intensitat de la recerca. Aquella nit de novembre, quasi al límit de la resistència, van decidir apropar-se a un dels masos amics, aquesta masia de les Vinyes prop d'on caminem. Era negra nit i s'hi acostaven amb tota la cautela fins que els aturà un raig de trets que sortien de la casa i que van ferir l'espatlla de Ramon Vila Capdevila. La Guàrdia Civil havia sabut que la masia era un punt de pas i de proveïment del maquis, havien engarjolat els estadants i l'havien ocupada amb el convenciment que tard o d'hora hi anirien a raure. Tot i la ferida, el

Caracremada es va escapar llançant-se daltabaix d'un barranc per l'anomenat *Salt del lladre*. Sense tant de coratge, Manel Sabaté va rodolar perdut tota la nit fins que la matinada el va trobar a les envistes de Moià. Provà d'entrar-hi amb posat tranquil i com si anés a esperar el cotxe de línia que baixava a Manresa. El pobre, però, feia una fila deplorable després de setmanes de vida fugitiva, i als civils locals no els devia costar gaire identificar-lo com un dels maquis i detenir-lo. El van traslladar d'immediat a Barcelona, a la comissaria de la Via Laietana, on el pobre noi es va fondre com un bolado. Ell volia ser torero i s'havia acostat al maquis amb posat esportiu, enlluernat per les gestes dels dos germans i com qui vol tastar, tot jugant, l'aventura dels herois. Per això, sense necessitat de gaires tortures, segons que diuen els papers, va començar a escopir el que sabia: les adreces de Barcelona, els punts on hi havia amagades les armes i els explosius, i els noms dels qui formaven la partida. Una trista col·laboració que no li va estalviar el judici sumari que el condemnà a mort. L'afusellaren el 24 de febrer de 1950 al Camp de la Bota.

Marfà, centre dels masos i molins de la clotada, queda dalt d'un altiplà, punt de guaita de tota la contrada. Des de la riera, el camí s'hi enfila serpejant entre boscos de pi roig, alzines i roure martinenc, i un cop

dalt us rep, massís i fortificat, el mas de Marfà, reconversió de l'antic castell que els historiadors citen des de l'any 939. En aquelles setmanes de la tardor de 1949 hi van viure amagats una dotzena de guàrdies civils que reforçaven els que hi havia, més avall, en el parany de Les Vinyes. A l'altre costat, per la banda que el replà s'ajeu sota el Serrat dels Llamps, hi ha l'esglésiola de Sant Pere de Marfà que, fins fa només vint-i-cinc o trenta anys, era la parròquia dels dotze masos i els tres molins de la clotada. Ara és en desús, com gairebé tot per aquests verals, i els vells mobles del culte religiós — bancs de fusta querats, un altar caduc, una trona tronada i un confessional arcaic — neden sobre una mar de fems, pallús i gallinassa perquè, signe del temps, l'interior s'aprofita com a corral i cort del bestiar de la masia del costat.

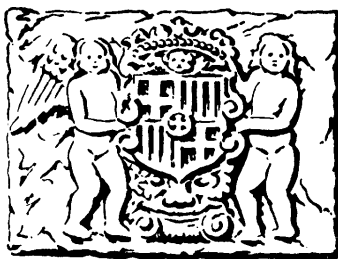
El sol és a punt d'arribar al migdia i indica l'hora del retorn. També l'excursió ha arribat al seu zenit i comença a perdre la màgia de la novetat mentre el camí s'allargassa avorrit cap al trencall de La Fàbrega on hem deixat el cotxe d'enllaç. No paro de pensar en la desolada èpica dels maquis anarquistes, en la seva lluita desigual i absurda, abandonats d'uns i dels altres, i quasi oblidats per la història. Tot just ara, cinquanta anys després de la seva desfeta, se'ls comença a recordar, a recuperar-los i a fer-ne memòria. I penso en la singularitat dels tres germans Sabaté:



Tres fidels de les matinals en una actitud irreverent (Dins l'església de Sant Pere de Marfà). Foto d'Agustí Revilla.

en l'audàcia, l'idealisme romàntic i la força interior dels dos grans, el Pep i el Quico, i en la desgràcia d'aquell pobre xicot de vint-i-quatre anys que volia ser torero i el van capolar quan només s'havia posat a prova per mirar de ser valent. Diuen que es va fer un tip de plorar a Via Laietana després de buidar el pap com l'havia buidat, i devia ser en la mateixa comissaria que li van explicar que son germà gran, el Pep, havia mort aquella mateixa tardor en una emboscada de la policia al carrer Trafalgar de Barcelona, i que l'altre, el llegendari Quico, l'havia maleït per covard des de la presó francesa on

complia tres anys de condemna per possessió il·lícita d'armes. Pobre Manel! Ell només volia ser torero i jugar una estona a fer-se l'heroi sota l'aurèola mítica dels seus dos germans.



escut de la vila de Moià

CICLE D'INICIACIÓ A L'ALTA MUNTANYA "FULGENCI BAÑOS"

A MENA DE REFLEXIÓ COL·LECTIVA

Al maig del 2000, Felip Linares i David Buenacasa endegaren el *cicle d'iniciació a l'alta muntanya "Fulgenci Baños"* dirigit a gent jove compresa entre els 16 i els 21 anys. Es tractava de, dins del marc de la SEAS, aconseguir mobilitzar el jovent vers la muntanya. Era una proposta de futur engrescadora i necessària per aconseguir un relleu generacional, objectiu difícil per diversos motius no solament relacionats amb la nostra entitat sinó també per què l'entorn social, cada vegada més carregat de possibilitats i compromisos permet que els joves tinguin moltes més activitats per elegir i, en general, menys temps disponible.

Gairebé un any i mig després ens trobem amb els joves al local de la SEAS i, mentre fem un *piscolabis*, repassem el que ha representat aquesta temporada i analitzem quin és el probable futur del grup.

"El curset ha anat bé i si no hagués estat així avui no seríem aquí". Aquestes foren les primeres paraules dels joves just en preguntar-los com havia anat el Cicle. Aquest es va iniciar el maig del 2000 amb 15 joves

que a la pràctica han acabat essent entre 7 i 9 a causa de compromisos personals i alguna possible manca de suficient al·licient. Amb tot, comenten les dificultats en poder mantenir la seva presència durant l'any llarg que va durar perquè havien de *"combinar i recombinar constantment les nostres ocupacions per poder anar a les excursions"*. Tot plegat ha estat una prova de l'interès que el curset els ha merescut havent-los animat a mantenir l'assistència fins al final.

Pel que fa al contingut, els joves han confirmat que ha estat molt profitós perquè han pogut aprendre força sobre què és l'alta muntanya i com anar-hi preparat. Preguntant-los sobre si ha estat suficient la durada d'una temporada i si consideren que ja estan prou preparats per anar-hi sols, comenten que durant el curset *se'ls va donar tot mastegat i ells no van haver de preparar les sortides*. Amb tot, estan d'acord en què ara els toca a ells començar a decidir quines sortides volen fer i preocupar-se per dur-les a terme ells sols enfrontant-se amb la interpretació dels camins sobre el mapa. Comentant aquest tema estiguérem uns i altres d'acord en què els serà útil poder disposar de l'ajut de membres de la SEAS a l'hora de planificar les sortides. No cal dir que la resposta de la secció serà en la línia del que s'ha fet fins

ara i s'ofereix a ajudar quan sigui necessari. Res interessaria més que es donés la continuïtat "natural" a les activitats que s'han fet en l'entorn del Cicle. Alguns, però, mostraren una certa preocupació a l'hora d'escometre sols segons quins tipus d'excursions al Pirineu i, sobretot, amb el component de la neu. En aquest aspecte, el Felip els reafirmà en la seva adequada preparació actual per intentar-ho, perquè la base ja la tenen i és hora de prendre ja la decisió bo i acceptant que sempre hi haurà algú del grup que se sentirà més preparat per portar la iniciativa.

Vam voler destacar que els caldrà reforçar l'aprenentatge sobre l'orientació i l'ús del mapa tant al Pirineu com en altres serralades on arriba a ser més difícil per tenir una orografia més complexa i per l'existència de boscos que fan més perdedors els itineraris, els quals

acostumen a ser més clars en indrets d'alta muntanya amb valls i carenes molt més marcades. Aquest aspecte els serà de molta utilitat en les tasques de monitor que alguns tenen intenció d'iniciar.

Durant la conversa intentàrem aconseguir crítiques constructives per millorar nous possibles cursets si bé les seves opinions han reiterat la seva satisfacció pel que han après i també pels indrets elegits, "*no hem fet sortides típiques sinó sortides que nosaltres no haguéssim fet i que ara ens permetran de fer nosaltres sols les més clàssiques com és el Puigmal i la Pica*". Ni la insinuació del propi Felip sobre si ell *manava massa* fou considerada negativa tot i que varen valorar molt l'equilibri que va representar la tasca del David que, per la seva edat, lògicament va sintonitzar més amb el grup. Tothom va estar d'acord en valorar com a molt positiva la sortida



*Al cim del
Torreaneules.
Foto de
Felip
Linares*

de pràctiques de piolet i grampons que es va fer a Ulldeter conduïda pel monitor de l'ECAM Fernando Claramonte, cosa que va permetre que els recordéssim la importància i la utilitat que té fer excursionisme sota el paraigües d'una entitat, com és el cas de la SEAS, per poder aconseguir amb més facilitat cursets, material, carnet de la FEEC i poder afrontar amb garantia altres necessitats que sovint tenen un trasfons econòmic.

Possiblement el tema més preocupant pel futur és el dels desplaçaments tenint en compte les dificultoses combinacions que cal fer per arribar a segons quins indrets del Pirineu si no es disposa de cotxe particular. Veient aquesta preocupació seva el Felip no dubtà en oferir-se ell i algú altre de la SEAS per dur-los en cotxe sempre que es planifiqui la sortida amb temps suficient. Això va dur la conversa al punt de fer-los-hi veure la necessitat que es fixin un calendari d'excursions per tota la temporada, per fer possible l'ajut que es precisi tan per la programació com per la logística de les excursions. La improvisació no acostuma a funcionar perquè és molt difícil posar-se d'acord d'un dia per l'altre. És millor fixar unes dates i complir-les encara que en alguna ocasió algú no hi pugui anar. Seguir aquest consell permetria consolidar la continuïtat del grup que, ara per ara, sembla possible perquè hi ha ganes d'anar a la muntanya i perquè s'ha lligat una bona colla.

Jordi Gironès va acabar la conversa demanant als joves que no deixin mai la muntanya i que es mantinguin dins de la SEAS per aprofitar els avantatges que això els pot representar i perquè la considerin com la seva casa i el seu lloc de reunió. No és exagerat considerar que el futur de la SEAS passa precisament per aquests joves i d'altres que puguin participar en nous cursets que puguem organitzar.

A MENA DE REFLEXIÓ PERSONAL

Felip Linares

Quan em vaig oferir a participar en aquest projecte no em podia imaginar ni de bon tros el cúmul de satisfaccions que aquesta experiència em reportaria. Estic fent un balanç mental mentre parlem amb els nois i noies que durant més d'un any han estat els meus companys d'excursions, amb qui he reviscut l'experiència d'aprendre a portar per primer cop un piolet a la mà o afrontar el dret pendent nevat que et duu al cim fent confiança amb unes eines i tècniques que fins aleshores tan sols havies vist de lluny. Han estat nou sortides variades en la geografia, l'estació, la dificultat, la climatologia. Nou sortides que em consta que han estat autèntiques aventures personals on per sort no hem sofert cap accident tot i passar vivències molt variades que de ben segur els han deixat un substrat del

*Al refugi de
Comadevaca.
Foto de Felip
Linares*



que significa l'alta muntanya i que els donarà un bon recolzament sobre el que progressaran en el futur.

La majoria tenen altres afeccions que han compartit amb la muntanya. Alguns comenten que en el proper curs assumiran tasques de monitors amb nois i noies més joves, per la majoria s'obre el compromís d'iniciar estudis a la Universitat i no disposaran de gaire temps lliure, en definitiva no semblen gaire animats a mantenir un mínim compromís i parlar del futur. L'experiència ha valgut la pena, però tenia data de caducitat.

Si des d'una perspectiva personal tots parlem de satisfacció i èxit, opino que, tot hi que podria ser millor, des de la Junta de la SEAS no es pot veure la situació com un intent frustrat i molt menys com un fracàs. La Secció ha encarat el compromís que significava el desenvolupament del

Cicle amb generositat tant pel que fa a mitjans econòmics, prestació de material i disposició del local, amb obertura per la implicació de les diferents persones que, al marge dels qui hem actuat de fil conductor, al llarg del cicle ens han acompanyat, ajudat i animat les sortides i sense condicionar ni obstaculitzar en cap moment les propostes que s'han dut a terme, tot i que en alguns casos representaven més recursos dels previstos. Aquesta percepció que existeix entre tots els qui de prop o de lluny hem participat en el Cicle és un "plus" que la SEAS s'ha adjudicat per mèrits propis que va en la línia de la imatge que sempre ha cercat i que ens hauria d'ajudar en futures edicions del Cicle. Finalment aquí quedarà el que quinze nois i noies han viscut i après a l'entorn de l'alta muntanya del seu país.

INFORMACIÓ SOBRE BUTLLETINS D'ALTRES CENTRES

"El pont Cabradís i l'Aigua de Valls, on ja no tot és bonic". *Pere Gutiérrez.*

Revista EXCURSIONISME (Unió Excursionista de Catalunya) núm. 297 del 2001. Pàgines 83-89.

Itinerari: Llinars d'Aiguadora, font del Pi, coll d'Aubi, Bonner, coll de Castellar, pont Cabradís, molí de la Corriu i casa Nova de Valls.

Horari: 4.50 hores en el que cal afegir-hi el temps per visitar el pont Cabradís.

Descripció molt precisa d'una excursió gens fàcil. No recomanable de fer en grups nombrosos, sobretot la baixada (200 metres) del coll de Castellar al pont Cabradís. No és difícil però presenta alguns passos delicats sobre el conglomerat com és el cas de l'anomenada *esquena de Ruc* on fins i tot hi ha una instal·lació per muntar una assegurança o un ràpel. El pont Cabradís és situat en una zona de boixos destacada, essent un túnel de 50 metres de llarg amb uns 30 metres d'alçada.

"El circ de Camporells: el Capcir més amagat". *Oriol Guasch.*

Revista MAI ENRERA (Club Excursionista de Gràcia) núm. 442 del 2001. Pàgines 4-9.

Cinc ascensions amb esquís de muntanya de diferent dificultat:

- Fàcil: pic de Mortiers pel Ras de Sal.
- Poc difícil: Petit Peric per la carena sud; Puig Peric per la coma de Llosa; Puig Peric pel vessant nord.
- Bastant difícil: pic de la Portella Gran pel pla de l'Home Mort.

"El Baciero (2.116 metres), massís del Turbó". *Manuel Cortès.*

Revista MUNTANYA (Centre eexcursionista de Catalunya) núm. 833 del 2001. Pàgines 17-19.

Ascensió a aquest pic, "*el més aspre i trencat dels relleus satèl·lits del Turbó*", des de Gavàs (carretera de Castilló de Sos a Vilaller).

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 6 de novembre del 2001

— Es decideix sol·licitar a la Junta de l'Ateneu la neteja del quartet que hi ha al costat de l'entrada del nostre local perquè s'hi està acumulant molta porqueria.

— A la Junta es fa l'annual revisió sobre com ha anat la Caminada Popular amb la finalitat de millorar aspectes per a la propera edició. Enguany hi han participat 370 persones.

— Amb motiu de la manca de continuïtat dels companys que conduïen el programa de ràdio *Ona Excursionista* a Ràdio Desvern, es decideix donar-lo per finalitzat, la qual cosa ja ha estat comunicada al director de la Ràdio.

— S'han comentat les converses que hi ha amb l'Ajuntament amb la finalitat de col·laborar en la possible instal·lació d'un rocòdrom per part d'aquell organisme.

— La Junta ha decidit adherir-se a la Plataforma creada per a la defensa de Collserola, tenint com a representant Pere Aceiton que ens mantindrà informats.

— S'ha decidit plantejar a l'Assemblea una proposta de donació de la taula de ping-pong de la SEAS a causa de la seva nul·la utilització.

Reunió del 4 de desembre del 2001

— En la reunió d'avui s'ha iniciat la preparació de la propera Assemblea General de socis que tindrà lloc el dia 2 de febrer del 2002.

— La Junta aprova el nou *Cicle d'Alta Muntanya "Fulgenci Baños" per a Joves* que s'iniciarà el gener del 2002, i que durarà tot l'any vinent. Es decideix mantenir els mateixos ajuts als participants i subvencionar la participació d'un membre de l'ECAM.

— Els membres d'alta muntanya informen sobre la col·locació del Pessebre de la SEAS d'enguany al cim del Montsent de Pallars (Pallars Sobirà).

— Josep Maria Rius ha comentat les accions que ja s'estan prenent per assegurar unes col·laboracions econòmiques que permetin millorar el Concurs Fotogràfic de la SEAS del 2002. Es fa esment de l'èxit que ha tingut la instal·lació dels plafons amb les fotografies a Can Ginestar, aprofitant la diada de *Sant Just al Carrer* de les Festes de Tardor. Això, junt amb el tradicional muntatge al vestíbul del primer pis de l'Ateneu, està popularitzant el nostre Concurs.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc Any XXXVI, núm. 238

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera i Ferran de la Fuente (taula de redacció),
Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (autoedició).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Quico Sabater en la dècada dels 50. Aquesta és el foto més coneguda del maqui anarquista.

Calendari	180
Editorial: cal conservar els GRs	181
Terra de maquis, per Isidor Cònsul	182
Cicle d'iniciació a l'alta muntanya "Fulgenci Baños"	188
A mena de reflexió personal, per Felip Linares	182
Món excursionista	192
Informació de la SEAS	193

Amb la col·laboració de:



Ajuntament de
Sant Just Desvern



CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64



DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52



FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA



FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59



LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES